

РЕШЕНИЕ

№ 3853

гр. София, 10.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 30.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **1325** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 и следващите от КСО, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на В. Р. С., ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица] чрез адв. Ж. срещу Решение №1040-21-27/19.01.2022 год. на Директора на ТП на НОИ-С. град, с което е отхвърлена жалбата ѝ против Разпореждане № 3-21-01043603-06.12.2021г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО, с което по отношение на жалбоподателката е разпоредено прихващане на изискуемо задължение от държавното обществено осигуряване, представляващо парично обезщетение, поради общо заболяване.

Твърди се неправилност на оспорваният акт, поради материална незаконосъобразност изразяваща се в неправилно отхвърляне на депозираната пред Директора на ТП НОИ С.-град, жалба, въпреки, че според жалбоподателя оспорваното разпореждане се явява нищожно, поради липса на компетентност на издалия го орган, както и допуснати нарушения на административно-производствените правила при постановяването му и липса на мотиви. Претендира се липсата на изискуемо и ликвидно вземане, така, че да може същото да бъде обект на прихващане.

Ответната страна - Директора на ТП на НОИ-С. град, изразява становище за несонователност и необоснованост на процесната жалба, като моли оспорването да

бъде отхвърлено.

Административен съд София-град, 74 състав счита процесната жалба за редовна - в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения, както и за допустима, като подадена от лице с правен интерес срещу обжалваем по силата на чл.118 вр. чл.117 ал.1 б. „д“ от КСО, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК и при липса на отрицателни процесуални предпоставки по чл.159 АПК.

По съществуващото на спора, с оглед твърденията на страните, събраните доказателства и приложената административна преписка, съдът съобрази:

От административната преписка се установява, че от осигурителя [фирма] са представени за Р. удостоверение - приложение № 9 по болнични листове в периода 02.06.2016 до 11.06.2016г. вкл. и болничен лист за периода 12.06.2016-11.07.2016г. От данните, подадени от този осигурител за Р. е видно, че за м. Юни 2016 е отразено 0 отработени дни, 3 дни с възнаграждане от работодател по чл.40 ал.5 от КСО и 19 дни с право на парично обезщетение по реда на чл.40 ал.1 от КСО и за месец юли 2016г за лицето са отразени 14 отработени дни и 7 дни с право на парично обезщетение по чл.40 ал.1 от КСО. По реда на Наредбата за паричните обезщетения и помощи от ДОО на Р. са изплатени съответно 95,95лв по първия болничен лист и 527,74лв по втория болничен лист. След изплащането на обезщетението по болничните листове, друг осигурител [фирма] подава данни за Р. като осигурено лице с вписани 22 работни дни за м. 06.2016 и 21 работни дни за м.07.2016г, без дни във временна неработоспособност. По този начин е декларирано също така и че Р. е упражнявала дейност по трудово правоотношение, което е основание за осигуряване за общо заболяване и майчинство.

Като приема, че по този начин е осъществен състава на чл.46 ал.3 от КСО, длъжностното лице по ДОО е издало разпореждане № РВ-3-21-00936732/18.06.2021г. за възстановяване на неоснователно полученото обезщетение за временна неработоспособност за периода 02.06.2016-11.06.2016 и от 12.06.2016 до 11.07.2016г в размер на 623,69лв главница и 311,35лв лихва. Разпореждането е връчено на 25.06.2021 г., като с жалба от 09.07.2021г. е оспорено пред горестоящия административен орган. С решение № 1040-21-795/01.08.2021г. Директорът на ТП на НОИ-С. град е отхвърлил оспорването. Процесното решение е оспорено по съдебен ред, като с влязло в сила решение № 6336 от 03.11.2021г. по дело № 8581 по описа на АССГ за 2021г., жалбата е отхвърлена.

В този смисъл въпросите - дали е неоснователно получено обезщетение за безработица и подлежи ли същото на възстановяване, представляват въпроси, разрешени със сила на пресъдено нещо и не могат да се явяват спорни между страните.

Така, с оглед твърденията на жалбоподателя и предмета на настоящето съдопроизводство, касаещо прихващането като способ за събиране недължимо платеното, следва, на първо място да се отбележи, че не е налице нарушение на административнопроизводствените правила, изразяващо се в невръчване на

Разпореждане № 3-21-01043603-06.12.2021г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО

Видно от данните по делото, посоченото разпореждане е изпратено по пощата и получено лично от жалбоподателя на 15.12.2021г. /справка -л.13 по делото/. Видно от цялото развитие се административно производство, в т.ч. и във връзка с подадената от г-жа С. жалба – същата е упражнила надлежно правото си на защита. В този смисъл не е налице нарушение на административно-производствените правила водещо до незаконосъобразност на оспореният акт.

На второ място – неоснователни са и възраженията, че на основание чл.163 ал.1 ДОПК събирането на сумите следва да се извърши по ДОПК, тъй като прихващането по чл.114 ал.4 от КСО се приравнява на принудително изпълнение.

Безспорно, прихващането в хипотеза като настоящата се явява действие по принудително изпълнение – събиране на дължими от жалбоподателя, суми. Противно на изложеното в настоящата жалба обаче, процесният казус не касае прихващане по чл.114 ал.4 от КСО, а такова по чл.114 ал.5 от КСО. И доколкото и двете хипотези имат в основата си недължимо платени обезщетения, то различната регламентация обхваща различните обстоятелства при които се пристъпва към събиране на недължимо платеното. Така по отношение на предвиденото в ал.4 от КСО все още е налице възможност за доброволно изпълнение – възстановяване на недължимо полученото обезщетение. От своя страна, хипотезата на ал.5 на чл.114 от КСО регламентира законосъобразният начин на действие при липса на доброволно изпълнение от страна на лицето, съобразно ал.4. По отношение на дължимите сумите, попадащи в хипотезата на ал.5 на посочената норма, законодателят е предвидил възможност за изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Т.е. въвел е три отделни възможности за принудително изпълнение - сурогат на липсващото доброволно такова. В тази връзка, твърдението, че сумите следва и могат да се събират само по реда на ДОПК е неоснователно и в противоречие дори с буквалния прочит на нормата. Още повече, безспорно между страните се явява и обстоятелството, че сумите, предмет на процесното разпореждане не са възстановени доброволно от лицето, в предоставеният му затова срок.

В допълнение, изр.второ на чл.114 ал.5 то КСО регламентира, че ако е избран редът на „прихващане“, като изпълнителен способ, то прихващането се извършва с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението. Именно това е налице и в процесният казус.

Видно от Заповед № 1015-21-287/26.04.2016г. на ръководителя на ТП на НОИ С.-град, издалият процесното разпореждане Д. П. се явява надлежно оправомощен, респ. налице е изискуемата от закона компетентност, обуславяща извода за

неоснователност на възражението на жалбоподателя досежно нищожността на процесният акт.

На следващо място, неоснователно е и възражението за липса на мотиви на процесното разпореждане, като претенция целяща да обуслови незаконосъобразността на потвърдилото го решение на директора на ТП НОИ С.-град. Жалбоподателят претендира, че липсата на обсъждане на наличието на висящ съдебен спор водещ до липса на изискуемост на задължението, обуславя немотивираността на процесното решение.

Видно от текста на самото разпореждане, длъжностното лице по общественото осигуряване е приело, че към момента на постановяване разпореждането, г-жа С. има качеството длъжник и към момента на издаването му е налице изискуемо вземане от държавното обществено осигуряване. В този смисъл е налице изрично обоснован извод от компетентният орган досежно изискуемостта на вземането, вече придобило характер на задължение. Дали този извод е правилен е въпрос вече на материална законосъобразност на акта с оглед нормата на чл.114 ал.5 КСО, който въпрос съдът обсъди в предходната част на решението си. Наличието на подобни съображения обаче, както в разпореждането, така и в процесно оспорваното решение, опровергават твърдението за немотивираност на акта.

В заключение, следва да се отхвърли и отправеното от жалбоподателя възражение, че не е налице влезнал в сила акт, установяващ длъжимостта на полученото обезщетение за временна неработоспособност, тъй като е предявил иск за прогласяване нищожността на влязло в сила решение № 6336 от 03.11.2021г. по дело № 8581 по описа на АССГ за 2021г.

Иска по чл.128 ал.1 т.8 АПК, за прогласяване нищожност на съдебно решение представлява извънinstancионен способ. Същият няма характер на установителен иск по отношение на спорно материално право, така, че разрешаването на въпросите с него да бъде преюдициално за спора, обстоятелство. До прогласяване нищожността на съдебното решение, същото поражда своите правни последици и има задължителна сила по отношение на разрешените с него въпроси. В този смисъл изводите на настоящият съд са обуславени от вече разрешеното със сила на пресъдено нещо, в частност такъв се явява въпроса за длъжимостта на неоснователно полученото обезщетение за безработица.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма, спазване на процесуалните правила и при съответствие материалния закон и неговата цел, поради което процесната жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед това, основателна се явява и претенцията за разноски на ответника, като в съответствие с чл.143 от АПК вр.чл.78 ГПК вр. чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, следва в негова полза да се присъди сумата от 150 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пред. пето от АПК, Административен

Съд С. – град, III отделение, 74 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Р. С., ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица], чрез адв. Ж. срещу Решение №1040-21-27/19.01.2022 год. на Директора на ТП на НОИ-С. град.

ОСЪЖДА В. Р. С., ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Директора на ТП на НОИ-С. град сумата от 150 лв. разноси в производството.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: